

A fost odată ca niciodată...

Doi tineri, unul teolog, viitor preot și o liceeancă. A fost dragoste la prima vedere...a urmat o nuntă ca-n povesti: trei zile și trei nopți așa cum se cade la o nuntă împărătească. Acesta este începutul poveștii noastre.

Dupa trei zile și trei nopți, ne-am trezit din euforia petrecerilor și a trebuit să decidem: dacă ne dorim un urmaș imediat sau mai așteptăm. Eram tineri, 23 și 18 ani, când am decis că este mai bine să mai așteptăm, să ne împlinim profesional. Părinții nostri au început, la început mai discret, apoi tot mai insistent să ne întrebe de ce nu vrem copii, ca în final să ne dam seama că își doreau nespuse de mult un nepot:

-Mamă, îmi zicea mama mea, te rog vrem un nepot sau nepoată ca să putem pleca liniștiți din această lume.

-Avem timp, mamă (îmi sună aceste cuvinte și acum în urechi).

Au trecut anii....Apoi pe la 40 de ani ne-am speriat. Ne doream copii și nu mai puteam avea. De ce Doamne? Cu ce am greșit? Ne-am dat seama că totul are un rost în această viață. Poți avea totul în această viață; dacă nu ai un copil, nimic nu ai. Într-una din serile calduțe de primăvară, ne-am pus întrebarea: Ce ar fi dacă am înfia un copil? Da, vom înfia un copil. A doua zi am mers la DGASPC din județul nostru, unde timizi, am spus că ne dorim să înfiem un copil.

-Sigur, așteptați un pic și vom sta de vorbă.

Nu am stat mult până când a apărut doamna Roxana; ne-a invitat într-un birou și, ne-a explicat pașii pe care trebuie să-i urmăm. Am notat conștiincios actele care urmau să fie depuse la direcție și fix la două săptămâni, după o programare prealabilă, ne-am prezentat cu dosarul complet. A urmat vizita din partea direcției la noi acasă și după două luni de cursuri eram fericiții posesori ai atestatului de părinți adoptatori. A urmat perioada de așteptare, de a intra în potrivire cu un copil. Au urmat doi ani de așteptare...Atunci când ne pierdusem orice speranță, crezând că Dumnezeu este supărat pe noi, într-o zi de 23 aprilie, ziua onomastică a soției, un telefon de la direcție ne anunța că putem intra în potrivire cu un baietel de trei ani.

-Vreți să intrați în potrivire? ne întreabă doamna de la capătul celălalt al firului.

-Da, da, da, am răspuns noi.

Am avut trei zile de gândire ca să dăm răspunsul. Decizia noastră a fost luată imediat. Au trecut cele trei zile, ne-am dat acordul în scris; apoi am stabilit împreună cu doamna Roxana ziua X. A sosit și ziua dorită. Nu am dormit toată noaptea...Am ajuns mai devreme la DGSPAC decât ora programată...Ne așteptau acolo două persoane minunate care au văzut emoțiile noastre și au încercat (au și reușit) să ne liniștească, să ne spună că totul va fi bine. Vă mulțumim! Am plecat, împreună, spre casa asistentului maternal. Am ajuns. Ne-a întâmpinat o persoană minunată, care a devenit parte din familia noastră. Am intrat primul în casa, emoționat, rugându-l pe Dumnezeu să nu leșin... Pe un fotoliu ne-a întâmpinat, EL, care și-a făcut semnul Sfintei Cruci...Doamne, ține-mă să nu cad...am început să plâng...Era copilul pe care ni-l doream. Soția m-a sprijinit... era mai bărbat decât mine...l-am îmbrățișat...i-am dat cadourile...un tractor cu remorcă, mare, de care s-a îndrăgostit imediat. Am sunat acasă pe Skype. Bunica aștepta să vadă nepotul dorit.

-Mamaieeeeeee, îl aud pe D.

Bunica începe să plângă, pentru că era pentru prima dată când cineva îi spunea, mamaie. Acum putea să plece liniștită... A fost o zi specială care a trecut repede...

Au urmat două săptămâni de întâlniri cu copilul nostru la casa asistentului maternal, zile minunate, cele mai fericite zile din viața noastră. A sosit și ziua când instanța de judecată ni l-a încredințat timp de 90 de zile, în vederea adopției. Sosise ziua când D pășea pentru prima dată în familia noastră. Bunicii plângeau, noi la fel. Viața noastră a căpătat un alt sens. Îți mulțumim Ție Doamne pentru acest copil minunat. Acum am înțeles planul lui Dumnezeu. El voia să întâlnim acest copil. Au urmat zile și luni fericite, D, copilul nostru, se bucura de întreaga noastră atenție; bunicii erau fericiți... seară de seară, D, mergea în camera bunicilor, înainte de culcare, îi săruta pe frunte și le spunea noapte bună...

-Mamaie, baticul, îl auzeam pe D, care fugea de lângă noi să meargă la mamaie și tataie să le mai zică încă o dată: noapte bună! Îi lua baticul de pe cap și venea cu el la noi. Mamaie și tataie îl mai obișnuiseră cu ceva: atunci când nepotul îi săruta pe

frunte, mamaie și tataie îi saruta talpa piciorului. Să-l fi vazut cum ridica piciorul să-I fie sărutat...te topeai de el... Îți dădeau lacrimile instantaneu.

Offf Doamne, ce fericiți eram...După 90 de zile, Instanța de judecată ne-a mai făcut un cadou: am devenit parintii legali ai lui D. De acum pe copilul nostru îl chema G.i-D. Ni s-a indeplinit un vis: acela de a fi părinți.

Copilul nostru, D, ne surprinde în fiecare zi cu ceva frumos. Merge în gradina cu flori, fără să-l vedem, și îi aducea flori mămăiței și lui mami.

Pe 28 octombrie le-am facut o surpriză copilului nostru și bunicilor și am mers la Castelul de lut, Valea Zânelor din Județul Sibiu. Ce zi frumoasă...atât de fericit a fost copilul nostru și bunicii...am facut fotografii...

-Mamaie, îl aud pe D, vino să facem fotografii...Offf Doamne, nu bănuiam ca vor fi ultimile poze cu ....

Au trecut zilele, am intrat în luna noiembrie și am început să ne facem planurile pentru sărbători. Ce cadouri să îi luăm copilului nostru.

-O mașinuța electrică, o aud pe mamaia...Toți suntem de acord...o mașinuță electrică va primi copilul nostru de la Moșu...

10 noiembrie, o zi de toamnă care nu anunța ceva deosebit. Am luat micul dejun, apoi pranzul... Ora 17.30... timpul s-a oprit in loc... Mamaia a plecat la Doamne, Doamne, așa cum zice copilul nostru... De ce Doamne? De ce ai luat-o pe mamaia de lângă nepotul ei... De ce? De ce? De ce? Mamaia a ajuns un înger care ne va veghea de acolo de sus; acum a plecat linistită, așa cum spunea ea, pentru că ne-a lasat împliniți. Știm că de acolo de sus îl va veghea pe nepotul ei, iar el când va crește mare îi vom povesti ca o data, pe acest pamânt, a fost o bunică care și-a iubit enorm nepotul...

Aceasta este povestea noastră care ar trebui să se incheie asa: că de nu ar fi fost nu s-ar fi povestit...